

Nieuwjaarstoespraak burgemeester Rosan Kocken

Dames en heren, lieve mensen,

Wat fijn dat u er bent. Van harte welkom hier in ons eigen gemeentehuis.

Vorige week hebben we deze nieuwjaarsreceptie moeten verplaatsen vanwege het winterse weer. Vandaag geen sneeuw, geen ijs, en ook geen kramenmarkt — maar gelukkig wel: u. En uiteindelijk is dát waar zo'n avond om draait.

Maar afgelopen week was er dan niet echt gelegenheid voor festiviteiten, maar er werd wel degelijk gewerkt. Er werd gestrooid, er werd toch postbezorgd, in de zorg ging het werk door, de winkels waren open. Dank aan onze eigen buitendienst en al die andere mensen die 'ijs en weder dienende' de afgelopen week 'gewoon' hun werk hebben gedaan.

Ik heb even gegoogeld — want zo doen we dat tegenwoordig — en ik leerde dat Driekoningen, 6 januari, als grens voor nieuwjaarswensen wordt gezien. Maar, zo voegde Al eraan toe, veel mensen houden 15 januari aan. En ik dacht: laten we niet moeilijk doen. We zijn gewoon nét op tijd.

Dus: een gelukkig, gezond en mooi 2026 gewenst, mede namens het gemeentebestuur.

Geen kramenmarkt dit jaar. Dat is jammer. En eerlijk is eerlijk: ook een beetje voor mij.

Ik ben nog maar net uw burgemeester en zit dus volop in mijn kennismakingstijd. En zo'n kramenmarkt is natuurlijk ideaal: één plek, tientallen kraampjes, honderden verhalen, duizenden indrukken.

Voor veel organisaties, verenigingen en stichtingen is het ook een belangrijk moment om zich te laten zien. Om te vertellen wat ze doen, waarom ze bestaan, en wat ze nodig hebben.

Dat gaat dit jaar dus niet....

Maar kramenmarkt of geen kramenmarkt — ik ben vastbesloten om de komende maanden zoveel mogelijk mensen te leren kennen.

Ik had daarom al een oproep gedaan: mail mij. En dat heeft u gedaan!

Mijn mailbox stroomde vol. Wát geweldig!

Zo leuk ook om te zien hoe verschillend mensen zijn. Sommige inwoners stuurden alleen hun naam, met als onderwerp: "afspraak". Anderen stuurden lange mails, met hele levensverhalen en uitgebreide plannen.

Alles kwam voorbij. En alles is even welkom!

Binnenkort worden alle verzoeken op een rijtje gezet en gaan we de afspraken inplannen. En als u denkt: hé, dat lijkt mij ook wat — mail vooral nog even:

halloburgemeester@derondevenen.nl.

Wat ik sinds mijn komst hier het meest heb ervaren, is warmte. Hartelijkheid. Openheid. Ik word overal even vriendelijk ontvangen. En daar ben ik dankbaar voor.

Die vriendelijkheid, die warmte, is er vanwege mijn functie. Het heeft te maken met die keten die ik sinds kort mag dragen.

Dat realiseerde ik me op kerstavond.

Ik reed in Wilnis en was niet herkenbaar als burgemeester. Ik zag eindelijk een leeg parkeervak, maar toen ik er bijna stond viel mijn oog op een klein bordje, ah, een privé parkeerplaats.... En vrijwel direct kwam er iemand aangesneld die, nog voor ik kon vragen of zij wellicht een suggestie had waar ik zou kunnen parkeren, mij te verstaan gaf dat dit een privéparkeerplaats was!

En: “Eh ja, nou verderop misschien, hier links dan rechts.”

Het was niet per se onvriendelijk. Maar ook niet warm.

Ik ging voort — een beetje als Maria, maar dan zonder kind en zonder ezel — op zoek naar een plekje in een volgeparkeerd dorp waar ik de weg nog niet zo goed ken.

‘Hier links, dan rechts’ leidde naar een wat verlate weg waar in de berm nog ergens een auto stond en daar heb ik mijn auto maar achtergelaten. Maar toen ik in de kerk aankwam en als burgemeester met zoveel warmte werd ontvangen, dacht ik wel: hoe mooi zou het zijn als iedereen overal zo werd begroet?

Niet als functie.

Maar als mens.

Dat wens ik ons toe voor 2026: dat we elkaar iets vaker het voordeel van de twijfel geven. Iets vaker vriendelijk zijn. Iets vaker denken: laat ik eerst luisteren.

Het college kijkt terug op een jaar vol mijlpalen: De vaststelling van onder andere de Woonvisie, de ruimtelijke kaders voor verschillende bouwprojecten, het bestemmingsplan Vinkeveense Plassen en de Omgevingsvisie 2040 die tot stand is gekomen na een uitgebreid participatieproces. Stuk voor stuk documenten waarin de ontwikkeling van onze gemeente wordt vormgegeven. En die de komende jaren op andere momenten weer langs zullen komen.

Naast die grote beleidsstukken, zijn er natuurlijk ook meer tastbare resultaten zoals de combi-baan en het aanpakken van de Baambrugse Zuwe.

Naast beleidsstukken en raadsvoorstellen heb ik de afgelopen weken ook al veel mogen zien van onze gemeente.

Ik was in De Rank in Mijdrecht, in het fort bij Nigtevecht, in de Wintertuin in Abcoude. Ik zong *Carols* mee in Baambrugge. Ik was bij de aftrap van 2026 met de seniorenporters in de Willisstee. Ik bezocht opvanglocaties voor Oekraïners. Ik mocht jureren op het VeenLanden College.

Ik leerde het fenomeen boerenkoolfuif kennen — vrijdag in Mijdrecht, zaterdag in Baambrugge. Blijkbaar hoort ook dat erbij.

Ik was met een van onze kinderburgemeesters in de Maria-Oord, waar de Riki-Stichting tegen de Kerst jong en oud samenbrengt. En ik sprak daar precies die ene bewoner die vroeger politiek zo geïnteresseerd was.

Ik mocht 2 nieuwe kinderburgemeesters verrassen. Ze worden binnenkort geïnstalleerd. Ik bezocht 2 diamanten huwelijken. En afgelopen weekend mocht ik 2 inwoners een lintje opspelden.

En ik maakte mijn eerste vaartocht over de Vinkeveense Plassen. Ook in de winter prachtig. Ik kijk nu al uit naar de zomer.

Wat mij raakt, is dit: hier gebeurt zóveel. En bijna alles door vrijwilligers. Dat lijkt vanzelfsprekend, maar dat is het niet. Het vraagt tijd. Energie. Aandacht. En dat verdient waardering.

Maar het ambt van burgemeester kent ook een andere kant.

Ik heb al beslissingen moeten nemen die diep ingrijpen in levens. Een huisverbod. Een gedwongen opname. Dat zijn geen formulieren. Dat zijn mensen.

En dat werd rond de jaarwisseling extra voelbaar.

Onze jaarwisseling verliep gelukkig relatief rustig. Rustiger dan in veel andere gemeenten. Ook weer niet helemaal vlekkeloos: er is in aanloop naar oud en nieuw en de nieuwjaarsnacht toch voor meer dan EURO 10.000,-- schade aangericht.

Ik ben de hulpdiensten enorm dankbaar voor hun niet-aflatende inzet: politie, brandweer, ambulance, gemeentelijke medewerkers, en ook de, en daar kom ik zo nog even op terug, explosievenopruimingsdienst.

Maar we zijn aan iets ontsnapt.

De politie stuitte in Wilnis op een twee of drie grote bakken met professioneel vuurwerk. Geen vergunning. Geen voorzorgsmaatregelen. En het bleef niet bij die paar bakken....

Er bleek een bus te staan met **ruim 1300 kilo zwaar vuurwerk**.

Midden in een woonwijk.

Stelt u zich dat eens voor.

Al dit was misgegaan — en dat gebeurt wel eens met vuurwerk — dan waren de gevolgen niet te overzien geweest.

Huizenblokken weggevaagd.

Gezinnen alles kwijt.

Mensenlevens verloren.

Dat oudere echtpaar dat lag te slapen.

Dat gezin dat spelletjes deed met oliebollen.

Dit is geen overdreven verhaal.

Dit is realiteit.

Wilnis is aan een ramp ontsnapt.

Maar ik wil ook iets benoemen.

Want het ziet er naar uit dat diverse mensen hier van wisten,
en blijkbaar vond niemand dat ie iets moest doen.

Zo werkt veiligheid niet.

De overheid is te klein om alles te zien.

Veiligheid is een gezamenlijke verantwoordelijkheid.

Daarom doe ik een beroep op u: ziet u iets wat niet klopt, meld het. Niet uit wantrouwen,
maar uit zorg. Niet om te beschuldigen, maar om te beschermen.

En dan kijk ik nu graag met u nog even vooruit.

2026 wordt een bijzonder jaar. Er zijn gemeenteraadsverkiezingen. U mag stemmen.

Doe dat.

Laat uw stem horen.

Lokale democratie leeft alleen als mensen meedoen.

Ik zie de komende periode met vertrouwen tegemoet. Ik zie betrokkenheid. Ik zie
bereidheid om samen te werken.

Die mentaliteit — aanpakken, schouders eronder, gewoon dóen — die kom ik overal
tegen in deze gemeente.

Laten we die vasthouden.

Want uiteindelijk is het hart van een gemeente geen gebouw, geen organisatie, geen bestuur. Het is de gemeenschap.

En een gemeenschap is zo sterk als de manier waarop mensen met elkaar omgaan.

Ik wens u een jaar toe waarin u gezien wordt.

En waarin u anderen ziet.

Proost.

En laten we er samen een mooi jaar van maken.